

[Arbejdsministeren]

Jeg har omtalt feriedagpengeordningen, og jeg har omtalt reguleringen og skal ikke knytte flere bemærkninger til dette – ud over at fru Lilli Gyldenkilde selvfølgelig skal notere sig, at der i denne ordning er tale om en både mere samtidig og mere dækkende regulering, idet man regulerer for såvel prisstigninger som lønstigninger.

Fru Lilli Gyldenkilde siger, at § 85 a kan hun godt forstå at vi måske bliver nødt til at revidere eller helt ophæve, men at det selvfølgelig er beskæmmende, hvis der ikke sættes noget i stedet. Jeg kan sige ligeud, at deri er regeringen 100 pct. enig. Nu skal jeg holde mig fra procenterne, men jeg kan sige, at vi er fuldstændig uenige i hr. Glistrups tankegang om, at det er fint, at arbejdsløshedsunderstøttelsen bruges til at finansiere normale driftsomkostninger i en virksomhed. Vores synspunkt er, at det drejer sig om at finde den bedste metode til at undgå misbrug af dagpengene, og vi har altså tillid til, at arbejdsmarkedet selv kan klare problemerne. Men jeg vil gerne give fru Lilli Gyldenkilde og andre det løfte, at lykkes det ikke, så vender vi tilbage til sagen.

Fru Lilli Gyldenkilde rejser spørgsmålet om ophævelsen af § 63, stk. 3, om betingelserne for anvisning af arbejde og de dertil knyttede vægringsregler. Jeg vil gerne sige, at den individuelle beskyttelse, der ligger i kravet om passende arbejde, røres der ikke ved. Man kan altså ikke, hvis man er typograf, anvises et arbejde som kahytjomfru på langfart ved ophævelsen af § 63, stk. 3. Det er stadig væk »passende arbejde«, det drejer sig om. Det, man alene ophæver, er en forældet regel om anvisning på tværs af kassegrænser, som efter min mening i visse tilfælde også kan være til ugunst for de ledige, idet de ledige med de nugældende regler er afskåret fra at få anvist et stykke arbejde på tværs af kassegrænserne. Hvis deres egen virksomhed inden for deres eget fag helt lukker og der derfor ikke findes beskæftigelsesmuligheder inden for deres nuværende kasseområde, så kan de efter lovforslaget anvises arbejde på andre kassers område. Det kan de ikke i dag, så længe der blot er én ledig på det nye område. Der ligger altså ingen nedbrydning af kravet om »passende arbejde« i dette.

Jeg har svaret fru Lone Dybkjær vedrørende den specielle situation omkring § 85 a. Jeg tror, jeg har motiveret, hvorfor der i fremsæt-

telsestalen er brugt det i øvrigt meget blide udtryk »beklagelig mangel på samarbejdsvilje«. Det er ikke ligefrem noget revolutionært udtryk. Man kunne måske, hvis man kendte forhistorien, sige det lidt stærkere, men vi er jo pæne og blide i mælet.

Med hensyn til reguleringen vil jeg gerne over for fru Lone Dybkjær understrege det, som jeg også sagde til fru Grethe Fenger Møller. Vi ønsker ikke at præjudicere overenskomstforhandlingerne. Vi er selvfølgelig klar til at uddybe dette synspunkt under udvalgsarbejdet.

Jeg er fuldstændig enig med fru Lone Dybkjær i, at øgede ressourcer og en bedre anvendelse af ressourcerne i arbejdsmarkedspolitikken samt en styrkelse af arbejdsformidlingen og arbejdsmarkedsuddannelserne ville være positivt. Vi kunne med fornuft bruge et milliardbeløb på disse områder, men fru Lone Dybkjær ved jo selv, at det ikke ligefrem er nemt at trænge igennem med selv de mest velmotiverede bevillinger i den nuværende økonomiske situation.

Jeg skal sige til hr. Arnfast, som især beskæftigede sig med de værnepligtige, at det er urigtigt som hævdet i offentligheden, at der sker nogen speciel forringelse for de værnepligtige. De to regler, man i sin tid indførte, nemlig om, at værnepligtige kunne indmelde sig i deres tjenestetid i en arbejdsløshedskasse, og om, at tjenestetiden talte med som arbejdstid, begge disse særregler, disse begunstigende særregler for de værnepligtige, fastholdes. Den eneste begrænsning, der sker for de værnepligtige, er den, der sker for alle andre unge på arbejdsmarkedet, nemlig begrænsningen fra de 9 til de 12 måneder for den gruppe værnepligtige – som er under en tredjedel – der ikke havde mulighed for at indmelde sig i en arbejdsløshedskasse, før de gik i tjenesten. Jeg vil gerne sige, at om denne gruppe gælder det, at en meget stor del aldrig har drømt om at gå direkte fra værnepligtstiden ud i en arbejdssituation. Mange af dem ønsker at fortsætte et studieforløb. De går ud af gymnasiet ind til soldattertiden, og derefter fortsætter de deres uddannelse, hvad der er helt naturligt. De ville selvfølgelig aldrig være berettiget til dagpenge eller interesseret i at kunne oppebære sådanne. Men vi er selvfølgelig også parat til at drøfte de værnepligtiges forhold videre.